

Perseguiré els meus somnis

Aquest mati, quan la llum de sol entrava a través de les cortines roses de la meva habitació, he plorat. Per què soc l'única persona que no pot fer esport? El meu cos no és com m'agradaria que fos, no es mou com voldria. Alguna cosa del meu cos s'està trencant. Tinc por!

Sento com si m'aixafessin el cor. Vull fer exercici. Vull córrer. Vull estudiar. Però no puc...

Aquell dia,... aquell maleït dia on van matar una part de mi, mai l'oblidaré. Era un dia de pluja; tornant de comprar notava les gotes d'aigua caient-me al cap i baixant galtes avall. Amb els auriculars posats i la música a tot volum recorria la ciutat amb la bicicleta camí a casa.

De cop, tot es va convertir en una llum blanca, no veia res més que una llum a sobre meu, segons més tard em trobava flotant a l'aire sense control, aquells segons se'm van fer eterns, m'imaginava el pitjor i resava per no morir, finalment vaig caure al terra deixant de respirar uns segons al moment de l'impacte.

Estesa al terra del carrer, sentia que la gent em deia coses però no els entenia. Només volia que tot aquell dolor s'acabés. No era conscient que acabava d'impactar contra un cotxe i que les lesions podrien ser greus, molt greus. Sense poder-ho evitar em va entrar molta son i vaig adormir-me. Vaig despertar i em trobava en un entorn poc conegut, envoltada d'aparells i cables d'hospital. Em vaig voler incorporar al llit però no vaig poder, el cos no em responia, i vaig deixar anar un petit crit de frustració i els ulls de la mare, que estava adormida a la cadira de l'habitació de l'hospital, es van obrir lentament, es va aixecar, es va acostar i em va abraçar vigilant no treure'm cap cable. Li vaig demanar què feia a l'hospital i em va explicar el que havia passat. Després de tot el que m'havia passat m'havia trencat la tibia dreta, l'húmer esquerre, la clavícula, i la mandíbula havia quedat danyada. I m'havia quedat tetraplègica.

Vaig estar adormida més temps del que em pensava, ja que després de l'accident vaig estar en coma 2 mesos. Els meus pares es pensaven que no sobreviuria, i en les circumstàncies en les que em trobava preferiria no haver-ho fet. No podia moure'm, ni pensar en el que passaria, només volia despertar d'aquell malson.

Llavors, em vaig posar a pensar... Per què? Per què a mi? Després de l'accident vaig quedar-me en cadira de rodes, sense mobilitat, sense poder estudiar, sense fer esport i sense ser jo mateixa.

Amb llàgrimes als ulls i pensant altre cop en com estic ara mateix, he arribat a la conclusió que mai més podré tornar a moure'm. Que a partir d'ara la meva vida depèn

dels altres. Que encara que no pugui tornar a valdre'm per mi mateixa la vida segueix, i que he de seguir endavant de la manera que sigui. L'accident no em farà perdre l'alegria amb la que em despertava cada dia amb ganes de descobrir món, sinó que l'alegria es convertirà en una superació diària a la que m'hauré d'enfrontar.

Sé que no puc córrer, però perseguiré els meus somnis.

També sé que no puc moure els braços, però lluitaré per seguir endavant.

I sé que no puc moure els braços, però lluitaré per seguir que seré igual de feliç com abans.

Berta Valero Badia
3r B ESO